

A MÁSODIK TIZED

- „Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ő tulajdon népévé leszel, amiképpen szólott néked, és minden ő parancsolatát megtartod,” **u.o: 18.**
- A tized átadása tehát egy ünnepélyes szövetség megújítás volt Isten és a tizedet átadó személy között, ahhoz hasonlóan, mint nekünk az Úrvacsora.

„És adjad a pénzt mind azért, amit kíván a te lelked: ökrökért, juhokért, borért és vidámító italért és mindenért, amit megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te házadnak népe.” **5Móz. 14,26.**

- 1. Sokaknak okoz gondot Istennek ez a rendelkezése, amit a fenti igében olvashatunk a tized felhasználásával kapcsolatban.**
  - Ez a rendelkezés ugyanis mintha teljesen ellentmondana annak, amit a tized felhasználásával kapcsolatban máshol határoz meg Isten.
    - Malakiás prófétán keresztül egyenesen csalásnak, az Istennek szánt rész elvételének nevezi azt, ha valaki a tizedet a saját céljára használja fel. **Mal. 3,7-12.**
  - Ez azonban csak addig jelent ellentmondást, amíg nem tudjuk azt, hogy Izráelben kétféle tizedet kellett elkülöníteni.
- 2. Minden izráelitának évenként „háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten színe előtt”, természetesen a családjával együtt. 2Móz. 23,17.**
  - Amikor Jeruzsálembe mentek az Isten színe elé, akkor az első tizedhez hasonlóan egy második tizedét is el kellett különíteni az év terméséből, vagyis a jövedelmükből, és mindkettőt fel kellett vinni Jeruzsálembe.
  - A második tizedet azonban nem kellett átadni a papoknak, hanem arra volt rendelkezve, hogy hosszabb út esetén az utazás kiadásait legyen miből fedezni, illetve a Jeruzsálemben való tartózkodásuk ideje alatt legyen miből éljenek. **5Móz. 14,22-27.**
  - Így biztosított Isten gazdasági alapot Izráel fiainak arra, hogy évente háromszor meg tudjanak jelenni az Úr színe előtt azon a helyen, amelyet Ő választott ki magának.
    - Az akkori körülmények között az utazás, a szállás és a kosztolás biztosítása az egész család részére elég sokba került.
    - Ha Isten nem vezet be ezt az elótakarékossági rendszert, akkor sokaknak nem lett volna meg az anyagi lehetősége, hogy az egész családjával együtt ilyen költséges utazásra vállalkozzanak.
  - Az Istentől való függés érzésének tudatosítására rendeltetett, ne tudjanak elfeledkezni arról, hogy minden javukat, termésüket, Isten adományaként kapták.
- 3. Mivel sokaknak nagy távolságról kellett Jeruzsálembe mennie, ezért előbb eladhatta a beszolgáltatásra szánt állatot, terményt, stb., és ezután az érte kapott pénzt kezelhette úgy, mint a tizedet, így adta át a templomban az Istennek szentelt részt, illetve ebből fedezhette a megélhetésének kiadásait. 5Móz. 14,24-25.**
  - Isten rendelkezése szerint az első tizedrész „az Úrnak legyen szentelve”, vagyis „szentség az az Úrnak” (3Móz. 27,30; 32.), ezt nem lehetett másra felhasználni.
  - A második tizedrészből viszont mindenfélét vásárolhattak maguknak, amit csak megkívántak, amit csak „megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te, és a te házadnak népe”. **26. vers**

- „Ezt a tizedet vagy pénzbeni megfelelőjét két éven át arra a helyre kellett vinni, ahol a szentély állt. A hálaáldozatnak Isten részére való bemutatása, valamint a meghatározott résznek a pap számára történő felajánlása után a megmaradt részt az áldozatot hozónak megvendégelésre kellett felhasználnia, amelyen részt vehettek a lévíták, a jövevények, az árvák és az özvegyek. Így gondoskodtak a hálaáldozatokról és a megvendégelésekről az évenkénti ünnepeken, ezáltal a népet bevonták a papok és a lévíták társaságába, hogy Isten szolgálatában oktatást és bátorítást nyerjenek.” (PP. 494,1.)
- A tizedadást gyakorló ember és családja általában nem volt képes elfogyasztani és felélni az egész tizedet, ezért kénytelenek voltak annak egy részét jótékonyra fordítani.
- Ezért az Úr előtti öröm lakomára meghívhatta a lévítát, a szegényeket, az árvákat és az özvegyeket is.

4. A második tizednek azonban volt még egy másik felhasználási módja is, ugyanis a két szombat-év közötti időszak minden harmadik és hatodik évében kizárólag jótékony célra kellett fordítani.

- Ezekben az években nem kellett felvinni Jeruzsálembé, hanem otthon kellett kitenni a kapu elé, a jövevény, az árva, és az özvegy részére, amit elfogyaszthattak ott, vagy elvihették magukkal az otthonukba.
  - „Minden harmadik évben azonban otthon kellett a második tizedet a lévíták és a szegények vendéglátására fordítani, amint Mózes megparancsolta. "[...] hogy egyenek a te kapuid között, és jóllakjanak" (5Móz 26:12). Ez a tized a jótékonyág és a vendégszeretet gyakorlásának alapját képezte.” (PP. 494,2.)
  - Ezért ezt a részt a szegények tizedének is nevezték.
- Ez a rész azt tudatosította Izráel fiaiban, hogy az ember gazdagsága csak akkor jelent valóban áldást, ha másoknak is jut belőle, ha mások is részesülhetnek abból, annak örömeiből.
  - Ha valaki nem gondol a szükségben lévők megsegítésére, akkor a gazdagság élvezete nem ad állandó megelégedettséget, mert nincs rajta Isten áldása.

5. Az egyes történelmi korokban más-más szokások és törvények szabályozták a tized leadásának gyakorlatát.

- A mózesi időkben még a tábor közepén lévő sátortemplomhoz kellett elvinni a tizedet, később pedig a Jeruzsálemben lévő templomban kellett leadni az elsőt tizedet, illetve felhasználni a második tizedet.

6. A tized felhasználása tehát a következőképpen történt.

- Az első tized a föld-nélküli lévíták és papok életfenntartását volt hivatott biztosítani, mert ők nem kaptak örökrészt amikor Kánaán szét lett osztva a törzsek között.
- A második tized, a tulajdonos része maradt, ezt kellett felvinni magával az Úr színe elé, és ott élhette fel azt a családjával együtt.

- A harmadik és hatodik évben azonban a második tizedet teljesen a lévítáknak és a különböző okok miatt szükségét szenvedő szegényeknek kellett átadni. **5Móz. 14,28-29; 26,12.**

- Ezért ezt az évet a „tized évének”, illetve a „kitakarítás évének” is nevezték. **5Móz. 26,13.**

7. A második tized felhasználásával kapcsolatban Isten különleges rendelkezéseket adott.

- Ha Jeruzsálembé vitték fel, akkor boldog, örömteli és vidám hangulatban kellett azt elfogyasztani és felélni, a megtapasztalt isteni áldásra emlékezve.
  - „Egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te házadnak népe.” **5Móz. 14,26.**
  - „És örömet találj mindabban a jóban, amelyet ad néked az Úr, a te Istened, és a te házadnépének”. **5Móz. 26,11.**
- Az a tény, hogy ezt a tizedet „az Úrnak, a te Istenednek színe előtt” kellett elfogyasztani, azt jelenti, hogy Isten színe előtt már megtisztultak a bemutatott áldozat által, vagy egyéb más módon. **5Móz. 14,23.**

- Csak tisztán, azaz megtisztultan vihették ki még a kapujukhoz is: „nem pusztítottam belőle tisztátalanul”. **5Móz. 26,14.**

- Jelenti azonban azt is, hogy ezzel ismerték el azt, hogy egész évben mindent az Úrtól kaptak, Ő áldotta meg őket, ezért jöttek most is az Úr elé.

8. Izráel fiainak ezt a második tizedet is ugyanolyan elkülönítetten kellett kezelni, mint az első tizedet, vagyis „szent rész” volt ez is.

- Nem használhatták fel azt semmilyen más célra, csak arra, amire Isten rendelte azt.
  - Még szorultságban sem, semmilyen rendkívüli esemény sem adott szabadságot és feloldást az isteni rendelkezés alól. **5Móz. 26,14.**
- Az a tény, hogy ez is „szent rész” volt, azt jelzi, hogy Isten ezt is magának igényelte népétől, de csak azért, hogy a szent helyen visszaadhassa az adakozónak, vagy rajta keresztül a szegényeknek.

- Ebből az isteni gondoskodásból következett, hogy amikor az Úr színe előtt töltött időre emlékeztek vissza, akkor mindig csak a jólét, a felszabadult boldogság juthatott az eszükbe.

9. A tized átadása egy különleges szertartás közben történt meg Izráelben.

- „E mai napon az Úr, a te Istened parancsolja néked, hogy e rendelések és végzések szerint cselekedjél: tartsd meg azért és cselekedjed azokat teljes szívedből és teljes lelkedből!” **5Móz. 26,16.**
- „Azt kívántad ma kimondatni az Úrral, hogy Isteneddé lesz néked, hogy járjass az ő útain, megtudhassad az ő rendeléseit, parancsolatait és végzéseit, és engedhess az ő szavának;” **u.o: 17.**